

Arrest

nr. 55 575 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf van met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 augustus 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde tevens op 9 augustus 2010, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekster reeds op 16 juli 2010 in Polen werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 september 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

1.3. Bij schrijven van 15 september 2010 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. Op 11 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (I. K.)

(...)

*van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 09/08/2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Polen op 16/07/2010. Betrokkene ontkent deze asielaanvraag. Ook na confrontatie met het Eurodacresultaat blijft betrokkene volhouden dat haar vingerafdrukken nooit in Polen werden genomen en dat zij er nooit asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat zij op 04/08/2010 met haar gezin vanuit Grozny via Pjatigorsk, Brest en enkele volgens haar verklaring onbekende landen naar België is gereisd, waar zij naar eigen zeggen aankwam op 09/08/2010. De afreisdatum die betrokkene opgeeft, strookt niet met de datum waarop haar asielaanvraag in Polen werd geregistreerd.

Op basis van hogervermelde gegevens werd een terugnameverzoek gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 17/09/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkenes echtgenoot, (Y. A.) (...), en hun kind (Y. A.) (...) gaven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname op datzelfde artikel.

Betrokkene is samen met haar gezin naar België gekomen waar zij op 09/08/2010 asiel vroeg bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene dat ze voor België gekozen heeft omdat er familie van haar man in België woont. Betrokkenes man verklaart dat hij twee broers en twee zussen heeft die in België verblijven. Uit onderzoek in het rijksregister blijkt dat drie van deze familieleden erkende vluchtelingen zijn. Deze familieleden zijn allen meerderjarig. Betreffende dit motief merken we op dat de in België verblijvende meerderjarige familieleden van betrokkene niet kunnen worden beschouwd als “gezinsleden”, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Verder toont de betrokkene niet aan dat zij en haar gezin om een of andere reden afhankelijk zijn van deze familieleden. Betrokkene vermeldt ook nog twee neven (L.-A. en M.) die in België zouden verblijven. Deze neven werden niet teruggevonden in het rijksregister.

Bovendien willen we benadrukken dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij/zij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van (...) de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat Polen met het akkoord van 12/07/2010 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar asielaanvraag. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de

Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Via haar raadsman (brief dd. 07/09/2010) laat betrokkene weten dat zij zich verzet tegen een eventuele overname door Polen. De redenen van dit verzet worden echter niet nader verklaard noch gestaafd met concrete feiten of bewijsstukken

De Belgische asielinstantie kan dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaart geen naaste familieleden te hebben elders in Europa.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene tijdens haar interview bij onze diensten dd. 19/08/2010 dat zij gezond was. Via haar raadsman (brief dd. 07/09/2010) laat betrokkene echter weten dat zij en haar zoon medische problemen hebben. In het administratief dossier bevinden zich twee medische attesten: één aangaande betrokkene en één aangaande haar zoon. Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat betrokkene verklaarde medische problemen of die van haar kind een terugkeer naar Polen zouden verhinderen. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 16.1 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Zij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 51/5 Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen dat haar asielaanvraag niet in België behandeld wordt en dat aan haar het verblijf geweigerd wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekster afwijst omdat uit het Eurodacverslag van 09/08/2010 zou blijken dat de verzoekster op datum van 16/07/2010 in Polen asiel zou aangevraagd hebben terwijl de verzoekster zelf aangeeft dat zij pas op datum van 04/08/2010 uit Grozny afreisde.

De verzoekster heeft ernstige bedenkingen bij het Eurodacverslag.

De verzoekster kon immers onmogelijk in Polen asiel aangevraagd hebben op datum van 16/07/2010.

De terugname-aanvraag en terugname-akkoord zijn dan ook gebaseerd op foutieve Eurodac-gegevens.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd omdat uit nazicht van het administratief dossier zal blijken dat de bestreden beslissing verkeerdelijk genomen is.

Verder dient waargenomen te worden dat de echtgenoot van verzoekster dezelfde problemen heeft als zijn broers die in België erkend zijn.

Het is om die reden evident dat de verzoekster en haar echtgenoot in België asiel aanvraagt.

De Belgische asielautoriteiten kennen de vervolgingsfeiten ten aanzien van de familieleden van verzoeksters echtgenoot en dus ook deze van de echtgenoot zelf. Om die reden is het vanzelfsprekend dat de Belgische asielautoriteiten zouden gevat zijn om uitspraak te doen over de vervolgingsproblemen van verzoeksters gezin."

2.1.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen het volgende op:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

De thans bestreden beslissing deze is, dd. 11 oktober 2010, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Deze beslissing werd genomen nadat werd vastgesteld in het HIT Eurodac verslag dat verzoekster op 16 juli 2010 al een asielaanvraag had ingediend te Polen.

Er werd een verzoek tot terugname gedaan aan de Poolse autoriteiten, hetgeen werd ingewilligd op 17 september 2010. De Poolse autoriteiten gaven daarmee te kennen de asielaanvraag van verzoekster te zullen behandelen, conform artikel 16§1 c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

In de bestreden beslissing werden al deze gegevens opgenomen en er werd zeer duidelijk aangegeven dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster maakt ook niet duidelijk op welke wijze artikel 16§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 geschonden zou zijn.

De verwerende partij wenst te beklemtonen dat de keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat sowieso niet aan de asielzoeker toekomt.

Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, en dat zij bovendien hebben ingestemd met de terugname van verzoeker. Verzoekster zal aldaar haar asielaanvraag behandeld zien volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten.

De loutere bewering als zou haar schoonbroer hier erkende vluchteling zijn en dat haar echtgenoot dezelfde vluchtmotieven heeft waardoor het evident is dat België haar asielaanvraag dient te onderzoeken, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

In de mate dat verzoekster aangeeft "ernstige bedenkingen te hebben bij het Eurodac-verslag" omdat zij "pas op 04 augustus 2010 Grozny zou hebben verlaten en dus onmogelijk een asielaanvraag kon hebben ingediend dd. 16 juli 2010 te Polen", dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een louter ongestaafde bewering.

Overeenkomstig art. 8 lid 2 van Verordening (EG) Nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, hierna de Eurodac-verordening, zendt de betrokken lidstaat een aantal gegevens over aan de centrale eenheid, waaronder een referentienummer dat door de betrokken lidstaat wordt toegekend. Uit dit nummer kan heel wat informatie worden afgeleid, met name of de betrokken vreemdeling al dan niet een asielverzoek heeft ingediend.

Uit de samenlezing van art. 2 lid 3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin en art. 2 lid 1 b van de Eurodac-verordening, kan afgeleid worden dat zowel verzoekster, als haar echtgenoot te Polen een asielaanvraag indienden en dat hun vingerafdrukken er genomen werden te Lublin (Polen) dd. 16 juli 2010.

Verzoekster beperkt zich tot de ontkenning dat zij een asielaanvraag indiende in Polen, doch legt geen enkel stuk voor ter staving van haar reisroute en doet geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het blijft bij vage uitspraken die niet in het minst met bewijzen worden onderbouwd. (...)"

2.1.3. In de repliekmemoire stelt verzoekster te volharden in het middel.

2.1.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de wet van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in

het raam van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de verordening 343/2003/EG dient onderzocht te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt dat het verzoek tot terugname en het terugnameakkoord gebaseerd zijn op foutieve Eurodac-gegevens. Zij stelt hiertoe dat zij onmogelijk op 16 juli 2010 asiel kan hebben aangevraagd in Polen nu zij pas op 4 augustus 2010 uit Grozny afreisde.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het Eurodac-verslag van 9 augustus 2010, dat gebaseerd is op een vergelijkend onderzoek van vingerafdrukken, blijkt dat verzoekster reeds op 16 juli 2010 werd aangetroffen te Polen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op grond van deze vaststelling richtten de Belgische autoriteiten een terugname-verzoek aan de Poolse autoriteiten die, gelet op artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en instemden met de terugname.

De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele manier aannemelijk maakt dat het Eurodac-verslag van 19 augustus 2010 waarop verweerder zich heeft gebaseerd om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag niet correct is. Verzoekster beperkt zich immers – net als tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – tot de loutere stelling dat zij pas op 4 augustus 2010 in Grozny is vertrokken, zonder dat zij hiertoe enig stavingsstuk aanbrengt.

Verzoeker stelt verder nog dat haar schoonbroers in België erkend zijn als vluchteling en dat zij om die reden een asielaanvraag in België indiende. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat een behandeling van verzoeksters asielerzoek door de Belgische asielinstanties op grond van de artikelen 7 of 15 van de verordening 343/2004/EG niet aan de orde is nu de meerderjarige familieleden van verzoekster niet kunnen worden beschouwd als “*gezinsleden*” zoals omschreven in artikel 2, i) van de verordening 343/2003/EG en verzoekster niet aantoont dat zij en haar gezin om een of andere reden afhankelijk zijn van deze familieleden.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, doch toont met haar beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de materiële motiveringsplicht werd miskend of dat de bestreden beslissing artikel 16.1 van de verordening 343/2003/EG of artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schendt.

2.1.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.4.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet toelicht welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur – naast de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht – geschonden zouden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste precisie als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens stelt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt de bepalingen van art. 3 EVRM (verbod van foltering) enerzijds en de bepalingen van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet anderzijds gezien de verzoekster dient erkend te worden, minstens de subsidiaire bescherming dient te genieten.

De verzoekster loopt inderdaad reëel gevaar.

Volgens de Nederlandse Ambtsberichten daterend van april 2007 is de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds zeer gevaarlijk.

De verzoekster citeert als volgt :

“(…) Nog steeds geldt dat de Tsjetsjeense burgerbevolking op verschillende manieren in het dagelijks leven veiligheidsrisico's loopt.

(…)

De hierboven beschreven veiligheidssituatie van individuele Tsjetsjenen geldt voor geheel Tsjetsjenië.

(…)

Zowel de federale troepen als de Tsjetsjeense strijders maken veelvuldig gebruik van landmijnen.

(…)”

De verzoekster verwijst verder naar de getuigenis van de mensenrechtenorganisatie Mémorial met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie (15/01/2010).

Volgens deze getuigenis zijn Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid in de Russische Federatie en lopen zij het risico op vervolging. Bijgevolg is het volgens deze organisatie niet aanvaardbaar dat er onderdanen van Tsjetsjenië teruggestuurd worden naar het land van herkomst.

(…).

Bij het opstellen en betekenen van de bestreden uitwijzingsbeslissing werd geen rekening gehouden met de voorgaande informatie.

Nochtans stelt deze informatie duidelijk dat de situatie van Tsjetsjenen in de Russische Federatie precair is.

Het bestreden uitwijzingsbevel dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat verzoeksters middel niet dienstig is, in die zin dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt.

De thans bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zich tot de Poolse autoriteiten moet richten en impliceert geen repatriëring naar het land van herkomst.

Verzoekster, die thans aangeeft dat zij bij terugkeer naar Rusland een ernstig risico loopt op een onmenselijke behandeling, komt overigens niet verder dan het aanhalen van een algemeen rapport van een mensenrechtenorganisatie zonder dit te betrekken op haar persoonlijke situatie. Vage verwijzingen naar algemene rapporten volstaan allerminst om aan te tonen dat verzoekster gevaar loopt op vervolging in (haar) thuisland.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zal worden terug geleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Verzoekende partij moet hiervoor concrete bewijzen voorleggen.

De verwerende partij is van mening dat algemene en vage stellingen, die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, niet voldoende zijn om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Verzoekster moet aantonen met feiten en elementen die haar persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat. Zulks is in casu niet gebeurd.

Uit niets blijkt dat de terugname van verzoekende partij door Polen niet mogelijk is, of dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

"Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). "
(RVV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. (...)"

2.2.3. In haar repliekmemoire verwijst verzoekster naar het middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

2.2.4.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, niet tot gevolg heeft dat verzoekster dient terug te keren naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissing wordt namelijk slechts vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de door verzoekster ingediende asielaanvraag en dat zij derhalve aan de bevoegde Poolse autoriteiten zal worden overgedragen. Er worden voorts geen bewijzen aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de Poolse autoriteiten vreemdelingen repatriëren naar landen waar zij onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.4.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster ook geschonden acht, bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld welke Staat bevoegd is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, zodat geen schending van deze bepalingen kan worden vastgesteld.

2.2.4.4. Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar stelling dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door haar aangebrachte informatie over de situatie in de Russische Federatie, informatie die zij daarenboven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet ter kennis bracht aan het bestuur.

Een manifeste beoordelingsfout en een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kunnen bijgevolg evenmin worden weerhouden.

2.2.4.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster opnieuw niet toelicht welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur – naast de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht – geschonden zouden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste precisie als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK